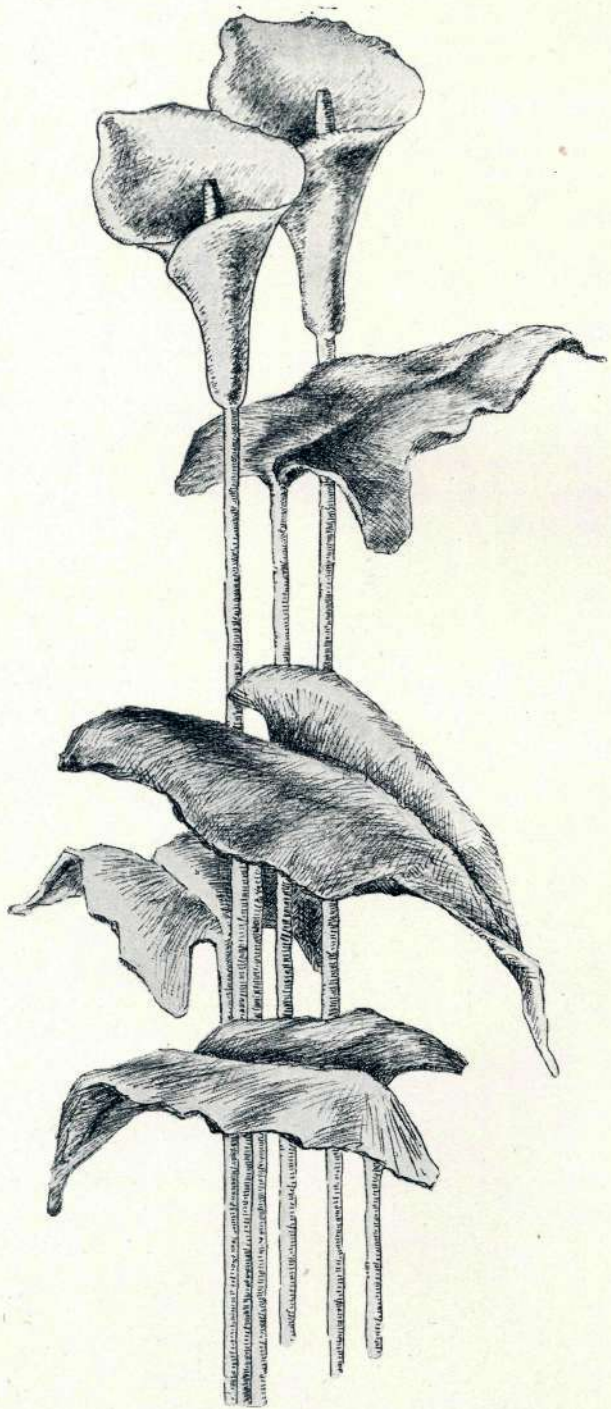

BESEDA.

Megla leži v dolini. V višini
poje ptič . . . Moj dom je prazen.
Kaj poje, da mi trga srce
in dušo kot pila? — Narazen! Narazen!

Anica Zupanec : Risba.

Ne pozabim dne, iz julija dne,
ko êno iz groba sva vstala . . .
Ne pozabim noči, majeve noči,
ko spet sva se v dvoje razklala. —

Ne pozabim noči, majeve noči! . . .

*

Preuboga je beseda: trepetati,
premajhna mi je: kri in trpeti —
v meni mora nova beseda vzgoreti,
da bom mogel srce svetu dati.

France Bevk.

PRED VIHARJEM.

Bliskavica žari . . .
Skozi drevje dremotno veter šumi . . .
Voda pada v sunkih čez mlinsko kolo . . .
Oken svetloba se reže v temo . . .

In jaz pod nebo kot tančico
bolest sem razpel, da skopni
in v nič zleti — kot bela ptica . . .

France Bevk.

JESENI.

Čez brda samotna in v puste vrtove
gre žalost jesenska in s šumom se vetra
ponoči, podnevi od svetega Petra
tam cerkve prepirati slišim zvonove.

A doli na vasi pa hodi veselje
od srca do srca . . . od koče do koče;
povsodi srečavaš obraze smejoče,
ko da smo v norosti predpustne nedelje.

Tja k nebu od streh pa dvigujejo stebri
se dima . . . in z oken razlega se petje,
ko da se teh dnevov radujejo kmetje,
ki klet so natrpali s polnimi čebri.

Janko Samec.